

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Librería Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals (Quèr.) Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

CASTELAR A PARIS

DESDE que 'n Castelar es á París, los monárquichs viuhén á Babia. ¡No n' están poch de marejats! Imposible 'ls sembla que fora d' Espanya, en una gran capital que regularment mira ab indiferencia á las notabilitats que la visitan, un espanyol, sense representació oficial de cap mena, alcansi obsequis y siga festejat, com si portés la plena y autorisada representació de tot un poble.

Per allà hi ha passat D. Cristino Martos, y ni siquiera van durlo al Jardí de Aclimatació, á títol de *camaleon* de la política.

Per allà hi ha passat D. Anton Cánovas, y ni siquiera van ferli proposicions per ensenyarlo en una barraca, á títol de monstreu.

Y en Castelar, que no es més que un republicá de tota la vida, crida l' atenció d' aquella inmensa capital, y 'ls periódichs més acreditats omplan llargas columnas parlant d' ell, y 'ls homes polítichs més eminents consultan la seva opinió, l' escoltan ab afany y l' aplaudeixen ab entussiasme.

No sembla sinó que la desventurada, la decayguda Espanya estiga lligada ab lo resto d' Europa, gracias als mérits universalment reconeguts de un home, gracias al talent admirat universalment del republicá don Emilio Castelar.

Perque es de saber qu' en aquells mateixos sitis en que poch anys endarrera sonavan pitos en agravi de un cert coronel d' hulanos, sonan avuy aplausos en obsequi del jefe de la democracia histórica.

Los periódichs, desde 'ls més conservadors als més radicals, fentse eco fidel de la pública opinió, l' aclaman com una de las glorias més legítimas de la democracia europea, y basta que Castelar llensi la idea de la aliansa greco-llatina, en oposició al pangermanisme y al panslavisme, perque la bona llavor fructifiqui instantáneament dintre de la inteligéncia de las personalitats més influents y respectadas, que s' apresuran á proclamarlo iniciador y jefe de una idea destinada á aixecar, no ja sols al nostre poble, sinó á la nostra rassa, al nivell que li correspon dintre del mon civilisat.

Si no fossem republicans, com espanyols, celebrariam ab entussiasme 'ls triunfos repetits del nostre país.

Com espanyols diriam sempre:—Alguna cosa devém valer, quan una nació tant poch inclinada á reconeixre las glorias ajenas, aclama ab en Castelar, lo valer del nostre poble.

Y aixó 'ns ompliria d' orgull.

Pero váginlos als monárquichs ab qüestions de patriotisme, quan ells exerceixen las augustas funciones de menjar del presupuesto ó de disputarse 'l ranxo. Ells, avants qu' espanyols, son monárquichs, y arrufan lo nas quan veuhén que no ja 'ls particulars més ó menos eminents, sinó 'ls mateixos ministres de la República francesa dedican á Castelar un gran banquete, y l' omplan de atencions y obsequis.

A la *Epoca* sembla que li treuhén lo greix á grapats. ¡Y cuydado que desde la feta de Sagunto, havia posat una cansalada!

Nada menos que 'ls ministres, es á dir, los representants del poder executiu oferint á n' en Castelar un ápat!... Francament, n' hi ha per tirar lo barret al foc: n' hi ha per dir al embaixador d' Espanya á París:—Sr. Albareda, agafi 'ls trastets y vinguisse'n desseguida. Y si l' exercit inspirés prou confiança als saguntins, n' hi hauria per enviarlo als Pirineus, á venjar l' afronta que 'ls republicans francesos infereixen á la monarquia espanyola.

Perque 'ls francesots tenen aixó. Ab los representants oficials d' Espanya, solen mostrarse cortesos, pero molt poch expansius; atents, pero frets. Sempre 'ls fan cara de *pocos amigos*. En cambi á n' en Castelar se 'l menjan á festas.

Qualsevol creuria que quan tenen algun representant del govern espanyol al davant, senten certa farum de cervesa alemana que 'ls inspira repugnancia, y qu' en cambi en Castelar fa olor de clavells y rosas.

¡Qué s' hi ha de fer! ¡Cosas de Franceal!

Y ara veurá 'l poble espanyol quin cami es millor per arribar á ser alguna cosa als ulls d' Europa.

Los monárquichs están cansats de caure en humillacions y de rebre desaires per totas las còrts qual apoyo solicitan.

Alemania ab una mica més los hi pren las Carolinas, y acaba per contentarse ab un tractat de comers que casi bé 'ns costa la pell. Inglaterra 'ns explota sense pietat. La mateixa Fransa, quan tracta ab ells se nega resoltament á expulsar á n' en Ruiz Zorrilla, conforme solicitan y pretenen.

Donchs bé, en Castelar, sense més forsa que la del seu talent, sense més autoritat que la que li dona l' idea que tant dignament representa; sense altres medis que 'l respecte universal que disfruta, reb l' abraçada noble, leal y franca de un gran poble qu' espera confiat la próxima transformació del nostre, per caminar d' acort, fins á erigir á la rassa llatina en salvaguardia de la democracia y de la llibertat d' Europa.

Als que avuy manan no 'ls debém més que vergonya, ignominia y vilipendi... Als que manarán demá 'ls debém la esperansa fundada de tornar á ser als ulls d' Europa lo que un dia haviam sigut, un poble influent que consagrará lo que valgui y lo que puga al triunfo del progrés y de la civilisació.

P. K.

REVISTA DE ESPECTACLES.

STEM en plena tardor: mols teatros s' han oberts, altres están á punt d' obrirse, y la vida teatral comensa á apareixe activa y animada.

Com á prólech d' aquestas revistes y á fi de tenir als nostres lectors al corrent de las interioritats del teatro, 'ls comunicarem confidencialment algunas noticias que, ab molta diligéncia, hem pogut recullir.

Del *Teatro real* no se 'n sab res absolutament. La reserva del empressari es ja proverbial, y per altra part los fiscals d' imprenta vigilan cuydadosament las portas pera evitar que cap revistero hi fiqui 'l nas.

La companyia del *Teatro fusionista* ha suferit varias modificacions que han acabat d' empitjorarla: de manera que si avants treballava malament, es de teme que aquesta temporada treballará pitjor.

Si fa ó no fa, la orquesta es la mateixa: hi ha, ab tot, alguns professors nous, que li donarán un to encara més desguitarrat que de costum. Lo senyor Leon y Castillo hi ha entrat com á trompa, en Navarro y Rodrigo tocará l' bombo y en Puigcerver los platerets: en quant al Sr. Balaguer, com que no sab qué tocar, probablement haurá de tocar lo dos.

De primera ballarina continúa sentho la senyoreta Cristina Martos, y, segons rumors, está en ajust un primer bailari de rango esquerrá, anomenat Becerra.

S' anuncia l' apertura del teatro per un dia d' aquestos, anyadintse que la companyia debutará ab un drama en trenta y sis actes y en vers, escrit pel director Sr. Sagasta, que té per títol *Las reformas aplazadas*, estrenantse seguidament un ópera trágica, lletra de 'n Vega Armijo, ab música del mestre Salamanca, denominada *Políticos sin plato ó los disidentes en futismados*.

No hi faltarem.

Lo senyor Lopez Dominguez, empressari del *Teatro de la izquierda*, diuhén qu' está molt tronat. Tractava d' inaugurar la temporada á últims del mes; pero no ha trobat abonats, ni actors, ni autors, ni siquiera comparsas, y per ara ha tingut de deixarho corre, suspenent, per la mateixa rahó, 'ls ensaigs del seu drama *La constitucion del 69*, que tant temps há guarda en cartera.

Sapigut aixó, no té res d' extrany que alguns creguin y donguin com á certa la noticia de que 'l citat empressari tracta de fer un conveni ab lo Sr. Romero y Robledo, director del *Teatro bufo-húsar*, ab lo propòsit de fusionar las dugas companyias y veure si junts se poden salvar.

Anyadeixen los que 's tenen per ben enterats que, en cas de realisarse aquesta aliansa, la nova companyia 's presentaria al públich estrenant una comedia titulada *La gran barra*, de la qual n' hi ha noticias desconsoladoras.

Veurém com acaba tot aixó.

Teatro monstruós. Inaugurat ja desde fa alguns dias, ab lo disbarat bélich-terrorífich *¡Guerra al indult!*, arrastra una existencia molt precaria y es probable que la empresa 's veja obligada a quebrar, si 'l *Teatro fusionista* sab atreure, com fins ara, la atenció del públich.

Lo director d' orquesta, mestre Cánovas, pert cada dia una mica del poch prestigi que li quedava, y aixis com avants tocava una pila d' instruments, avuy únicament toca 'l violón, y encara gracias.

Per altra part la companyia es de lo més detestable que puga donarse. En Villaverde fa de galan jove, 'l conde de Toreno de primer barba y en Pidal de traïdor. Las damas flaquejan encara més que 'ls homes, perque quan saben que en Cánovas es lo director, no hi ha dama una mica com cal que vulga contractarshi.

Ara tenen en estudi la sarsuela parlamentaria *Brams d' ase*, en la qual en Silvela (D. Francisco) hi desempenya un paper tristíssim. Ja 'n parlarém a son degut temps.

L' únich que fa una mica de farrolla es lo *Teatro absolutista*, que ara ha estat tancat uns quants dias ab motiu d' una calipandria que ha tingut lo fill del propietari del edifici.

La famosa obra *Perros y gatos* ha alcançat ja la mil·lèsima representació, sense que haja decaygut l' entusiasme del públich, que cada dia hi acut per recrearse un rato sentint las grosseries del primer actor Sr. Noedal y las extremitats del caricato Navarro Villoslada.

Com que cada vespre 's cantan coplas novas, l' interès no decreix may, y 's pot assegurar que *Perros y gatos* darà honra y profit al *Teatro absolutista*.

Respecte á teatros secundaris, dirém únicament alguna cosa del *Teatro municipal barceloní*, ahont s' está representant una comedia del género inverossimil titulada *La dulce alianza*. En ella hi pren part, segons rumors, un galan jove contractat últimament y que á pesar de ser nou en l' ofici, diuhen que ja pot anar sol.

Del *Teatro Republicá* 'n tenim magníficas noticias; pero no vol·m ferlas públicas, per no privar als nostres lectors del gust de la sorpresa.

Fins un altre dia. *Au revoir.*

FANTÁSTICH.

Los sargentos primers han sigut expulsats del exercit.

Fá vint anys en Sagasta, 'l mateix Sagasta d' ara en carn y ossos y tupé, s' entenia ab los sargentos, ab lo sant objecte de volcar lo trono de donya Isabel II.

Avuy, sens dupte per agraument á la classe, 'ls envia á passejar.

—Pero y si vingués un día que 'ls hagués de menesté ¿cóm rediable s' ho faria?
—Los cabells s' estiraria: s' arrancaria 'l tupé.

Hi sentit á dir que 'l bisbe Catalá está bastant apurat, perque 'ls capellans vells se li moren y de nous no se 'n fan gayres.

Es una fatalitat: lo género escasseja.

¡Y cuidado que ara se li presenta una ocasió per sortir d' apuros! No tindria de fer més que contractar sargentos d' aquests qu' are llicencian, ferlos la corona, vestirlos ab sotana, y enviarlos als pobles de vicaris.

¿Li agrada l' idea? Donchs consti que li regalo.

Lógica gubernamental:

Los sargentos s' han sublevat, se 'ls llicencia.

Siguém conseqüents: s' han sublevat tinents, capitans, comandants, coronels y tots los demès fins á tinents generals: donchs ¡ala! á casa tothom.

Bèn mirat, la manera més segura de que l' exercit no 's sublevi, consisteix en llicenciar l' exercit.

O tot ó res.

En Moret ha fet una escapada á las provincias vascongadas, y al trobarse á Vitoria pronunciá un discurs encomenat entre otras cosas á la classe obrera que fes economias.

Sort que s' ho van pendre á broma y deyan tot escoltant:

—¡Quina barra t' aquest home! per di una cosa semblant!

Deu los cria y ells s' ajuntan.

Parlo de 'n Lopez Dominguez y de 'n Romero Robledo, qu' en lo mateix dia y á la mateixa hora, encara qu' en diferent punt, van ensenyar las cartas y s va véure que jugavan... y s' entenian.

Figürinse un duo: 'l tenor ó siga en Romero Robledo, cantava á Málaga y 'l baritono, ó siga en Lopez Dominguez á Madrid.

¡Y algú vol suposar que aquest duo ha produhit efecte!

Romero Robledo:

«Jo se molt bè que 'l programa de l' esquerra no es un programa inflexible y tancat, sino un programa obert á totas las exigencias de la opinió y capás de omplir las necessitats de la politica en los actuals moments.»

Lopez Dominguez:

«Lo primer deber de tot govern en los actuals moments consisteix en portar á cap las reformas militars y encausar la Hisenda, acometent al mateix temps las reformas politicas sense vacilar; pero sense exageracions inconvenients.»

Aixó no es politica: aixó no es més que una xerinola d' andalusos.

L' un tira vi á l' aygua; l' altre aygua al vi, y fins ab aquest líquit aygualit van de tort.

Y mentres lo tenor cau pèl costat esquerra, 'l baritono 's deixa anar per la dreta.

¡Quin espectacle més ximple!

Edifiquinse.

Pascual Siracusa es un capellá italiá que vivia á Sicaliano. Tenia relacions amorosas ab una xicota, aquesta va rómprelas per consell de una amiga seva, y 'l tal capellá, ab tot lo salero que s' emplea en semblants cassos, va assessinarlas á totas duas.

Y després, ab molta tranquil·litat, va anarse'n á dir missa.

Are desitjaria saber quantas mils indulgencias van guanyar los que van oir la missa del capellá Siracusa.

Lo conflicte entre 'ls Estats Units y Espanya s' ha resolt.

Y dihent que s' ha resolt, ja no 's necessitan més explicacions per compendre que s' ha resolt d' acort ab lo que 'ls Estats Units exigian.

Los espanyols som molt guapos, molt simpátichs y fins semblen aixerits.

Pero sempre 'ns toca ballar ab la més lletja.

Próximament veurá la llum en la llibreria de Lopez Bernagossi, un tomo de poesias originals del distingit poeta y mestre en gay saber, D. Frederich Soler, ab lo titol de *Nits de Uvna*.

Per avuy contéinse ab aquesta noticia. Un altre dia 'ls daré més detalls.

Un conservador de aquells que opinan qu' es més noble anarse 'n á la montanya ab lo trabuch al coll, que acudir al Parlament á defensar lasideas republicanas, explicava aquest contrassentit ab la següent frase:

—'Ns inspiran més horror aquells que volen fer la república possible, que 'ls que volen ferla impossible.

En Martos aplaudeix al govern.

Y 'ls amichs de 'n Martos lo combaten sense misericordia.

Bè es veritat que D. Cristino ocupa la presidencia del Congrés, y que 'ls seus amichs, per ara, seuhén al pedris de l' entrada.

Parodiant á Campoamor

deya l' altre dia un home:

—En este mundo traïdor todo es segun el color de la salsa que se come.

Lo general Martinez Campos are com are no fá més que conferenciar: conferencia ab Sagasta; conferencia ab Martos; conferencia ab Salamanca; conferencia ab tothom.

Darrera de una conferencia un' altra.

¡Pobre general!

Nosaltres no podém menos de recomenarlo á las conferencias de Sant Vicens de Paul.

Lleó XIII tracta, segons sembla, de convocá un concili, á fi de fixar la necessitat absoluta del poder temporal dels Papis.

Sempre la mateixa deria.

Lo poder temporal, es á dir l' afany de portar corona y tiara, es á dir: barret y barretina.

Jesucrist va dir: «Mon regne no es d' aquest mon.»

¿Qué 'n farém de las paraulas de Jesucrist?

CARTAS DE FORA.—Se queixa 'l nostre corresponal de Agramunt de que del paquet de números que li envihém cada senmana li faltan sempre dos ó tres exemplars, notantse en lo paquet mostrats evidents de haver sigut sustrets durant lo cami. Si l' aficionat á llegir de gorras nos avisa, li enviarem un número de franch, ab tal que s' abstingui de perjudicar als nostres corresponals.

Al carreró de Sant Gervasi (Gracia) hi ha un pou, á qual aygua s' atribueixen virtuts medicinals. Avants la duenya de l' aygua la facilitava de franch; pero desde que hi ha fet una capella dedicada á Santa Rita, la ven á un tant per vas. No hi ha remey: 'ls céntims y la religió son inseparables.

Per haver arribat un libre-pensador á Malgrat, los capellans y 'ls llanuts y llanudas moqueren una sarracina tant gran que n' hi havia per llogarhi cadiras. A pesar de tot la manifestació anti-clerical va celebrarse ab tota tranquil·litat, á despit dels que per impedir-la, van posarse en ridicul, entregantse á extrems propis tant sei dels infelissos que han perdut l' oremus.

L' arcalde de Prades si no 'n fa més es perque no pot. A vuit ó nou joves que rondaven tranquil·lament, va posarlos presos; com si fossen criminals, y á dos regidors que 'l dia de la festa major no van voler anar al banch del ajuntament, va enviarlos de patrulla. Lo fill de l' autoritat de Prades, segons sembla, tira també per arcalde. Trobantse al sarau, varen demanarli lo consignat á cada un dels balladors, y ell respongué que gracias que 'ls deixessin ballar, com volguent dir:—Miréu que si m' empipo, vaig á buscar la vara del pare y 'us espolsó.

Un consell al rector de Mollet Mossen Joseph Alsina. Quan vagi al tren, procuri no moure escándol. Si no vol sentir las conversas dels passatjers, pósis cotó fluix á las orellas, perque alló de ficarse ab mals modos allá ahont no 'l demanan, encara que fassi rector, no fa persona, y algun cop los que van per llana 'n surten esquilats. ¿Ho t' entés?

INDOLENCIA SAGASTINA.

¡Lo de sempre! Fa onze mesos que 'n Sagasta 'ns té las riendas, repartint las grans prebendas que proporciona 'l poder; onze mesos que 'ns atipa ab frasses halagadoras, xuclantnos á totas horas sense deixar res per vert.

Lo temps passa tant depressa en mans del senyor Sagasta, que 'l malbarata y lo gasta d' un modo que sembla extrany. Y mentres tots l' aprofitan, ell ab tanta calma 'l llensa, que de fixo que ni pensa que 'ns mana fa á prop d' un any.

Al pujar ¿quí no recorda la gatzara que movia, prometentnos que faria y deixaria de fé?
¿Qui no recorda 'ls grans bombos que 'ls de la colla li davan y 'ls crits dels que asseguravan que aviat aniriam bè?

Baix lo prisma dels que viuhén menjantse la sopa boba, sens dupte l' Espanya 's troba en un magnífich estat. Corra turró en abundancia, ningú á treballá 'ls obliga y 'l que toca als de la lliga gosan d' amplia llibertat.

Pero 'l país que no cobra, ¿qué ha guanyat? ¿quinas promesas entre las mil que hi ha impresas ha vist cumplertas aquí?
¿Cóm estém de democracia? ¿qué hi ha de cambi de formas, y de lleys, y de reformas, y de tot lo que 's va di?

Ni una viga ni una pedra s' ha tocat del edifici: estém davant del Hospici, la miseria 's va extenent. La premsa sufreix com sempre, lo dret no 's respecta gayre, lo garrot s' aguanta en l' ayre y 'l demès, s' ho ha endut lo vent.

Quan nos governava 'l mónstruo, passavam horas molt tristas; ara que hi ha fusionistas passém disgustos á mars. Es dir que aquí, siguin pardos, siguin negres, siguin rossos, hi ha sempre 'ls mateixos gossos ab uns diferents collars.

Lo sistema de don Práxedes es treballá ab desespero per arribá al candelero y pujar sobre 'l país. Lutxa y lutxa... y quan ja l' éxit los seus esforços corona, se 'ns estira á la poltrona, dormint com un infelís.

Ha perdut un any: un altre ja hauria. ab aquesta bulla, posat lo fil á l' agulla y comensat á embastá...

Ell nò: s' ha tancat á casa,
y ab la flema d' un califa,
s' ha ajegut á la catifa
murmurant:— ¡Dèu provehirá!

Ara sembla que 's prepara
á obrir las Còrts: de discursos,
d' argucias y de recurcos,
demanin; n' hi haurá á desdir.
Compondrá frasses soberbias,
aparentará está' alegre,
presentará lo blanch negre
y fins se farà aplaudir.

Música, tanta com vulguin;
romansos, en abundancia,
de frescura y d' arrogancia
sempre 'n tindrà y a' ha tingut.
Pero després dels discursos
y las frasses ensucradas,
tornarem á las andadas
y las reformas... ¡cucut!

G. GUMA.

Ab motiu de la policia organizada mili-
tarment, diu un periódich de Ma-
drit:

—Ja tenim brigadiers de policia y
un general en jefe.
—Escolta y qui sab si hi haurá
llancers d' ordre públich?

—Tot podria ser y tal vegada tinguem també sere-
nos de caballeria, ingeniers de claveguera y xarangas
de inspectors

—No me 'n parlis: si encare hém de véure bombar-
dejar als lladres. A véure qui s' atreviria á robar, si
s' organisa un còs de artilleria secreta? ¿No 't sem-
bla que ab tot aixó 'l país entrará en ordre?

—¡Jo ho crech, borrañol... En ordre de batalla.

En tres mesos no més la vila de Madrid ha gastat 3
milions de pessetas en tabaco.
Allá tot se 'n va en fum.
A Madrid fuman y á provincias escupim.

Un periódich romerista de Madrid diu que als sagas-
tins no 'ls treuran á cops de taronja, sino á cops de
pata!.

—Sempre es un consol, deya un sagasti poca ver-
gonya: al menos que me 'n tirin unas quantas arrobos
y 'n tindrè per passar la cessantia.

Se tracta de celebrar á Madrid una exposició filipina.
Crech que aquest concurs es completament inútil.
Mentres governi qui governa, las islas Filipinas es-
tém sempre *exposats* á pérdrelas.

Una consideració de un periódich sagasti:
«¡Ay de nosaltres si arribava á desapareixe la Mo-
narquia! La República 'ns portaria de dret á la bar-
barie.»

Quan ells ho diuhén, bè deuben saberho.
Al menos la República de 1873, va portarnos de dret
á n' en Sagasta, y després de aquest á la restauració
borbónica.

Los periódichs reaccionaris se burlan de un doctor
negre qu' en un dels dinars oferts á París á n' en Cas-
telar, va parlar ab molta vehemencia y entussiasme.
Aquí lo estrany no es que hi haja doctors negres que
tingan talent y cor.

Lo extraordinari es qui haja periodistas blanchs,
que al véure aquestas cosas se *quedin blaus*.

Traslademnos á Russia.
Lo que passa en aquell país, es verdaderament de-
licios.

Lo conde de Rentern era un cortesá del Czar. Lo Czar
va creure aquest dia que 'l tal conde volia agredirlo, y
sense més explicacions se treu un revólver, li venta un
tiro y 'l tomba de camas en l' ayre.

Resultat: que allá 's matan als condes, com aquí als
conills.

—¡Oh! exclaman los conservadors. ¡Quin acte de
virilitat més admirable!

Figúrinse si arriba á fer una cosa per l' istil un par-
ticular qualsevol.

Aquest acte de virilitat lo duria dret al pal, ó al me-
nos no s' escaparia de un presidi.

Pero el Czar es diferent. Lo Czar ho es tot. Encare
que com á jefe supremo de la Justicia 's condemnés á
mort, com á Emperador s' indultaria y com á jefe de
la iglesia s' absoldria de peccat y de penitencia.

Vaja, donchs, que fiqui 'l cetre al armari, y qu' em-
punyi 'l revólver.

¡Y molt ojo 'ls que s' acostin!

Ara m' explico lo que diu un telégrama:
«Lo Czar pateix una malaltia nerviosa, quals conse-
qüencias poden ser funestas.»
Sobre tot pèls que s' hi acostan.

Y á pesar dels nervis, segons diu un altre telégrama,
ab motiu de la conmemoració de las victorias dels
russos á Bulgaria 'l Czar pensa donar un gran ápat, al
qual serán invitats setcents oficials de la guardia.

¡Y com s' exposa de aquesta manera! ¡Convidar á
setcentas personas á dinar ab ell! ¿No sab que en un
apostolat va haverhi un Judas?

Encare que potser pendrá algunas precaucions.
Tal vegada 'ls convidats no 's seuran á taula sino
lligats de peus y mans y 'l Czar farà peixarlos per per-
sonas de confiansa.

Desde 'l moment casi pot assegurar-se que se supri-
mirán los ganivets y las forquillas.

Los convidats haurán de menjarse l' arrós *ab pali-
llos*, com los xinos.

En las oficinas del Estat, s' inverteixen vint milions
de rals en gastos d' oficina.

Un milió de duros en tinta, paper y plomas ¿qué
tal? ¿qué 'ls sembla?

Ningú diria que per firmar la nómina haguessin de
fer tant gasto 'ls nostres empleats.

Alguns dels noys que van agafá 'ls tifus en lo colegi
dels jesuitas de Manresa, ja se 'n han anat al altre
barri

Y sembla que s' han presentat cassos sospitosos en
algunos altres colegis á càrrech dels mateixos jesuitas.

¡Y 'l govern tant tranquil!

Si estés en la mèva mà, prou se 'n anirian d' Espa-
nya tussint y estornudant.

¡Las fumigacions que jo 'ls faria!

Surt en Salamanca de Madrid, y ab tots los esforços
arriba á conseguir que una dotzena de comparsas van-
jan á despedirlo.

Surt lo mateix dia en Mazzantini y 's reuneixen á l'
estació tres ó quatre centas personas.

Ja estich esperant quin dia cridarán al famós torero
per formar ministeri.

Perque hi ha que saber una cosa; y es qu' en Maz-
zantini, avants de anar á la Habana, 's despedi de la
Reina Regent.

Lo qual vol dir que 'l dia que desgraciadament se
robelli l' espasa de Sagunto, los defensors de las ins-
titucions poden contar ab l' espasa de 'n Mazzantini.

Está á punt de sortir á la llum pública á Madrid un
nou periódich titolat: *La Regencia*.

Y creu *L' Iberia*, y quan ho creu los seus motius
tindrà, que aquest periódich viurá poch temps.

Sempre m' ho havia pensat que *la Regencia* duraria
poch.

Un sueldo de la *Correspondencia*:
«Abir los ministros van sortir á passeig.»
Aixó es lo que 's necessita per la felicitat del país:
que 'ls ministros se 'n vajan á passeig.

—¿No pensas ab la mort? preguntava un capellá á
un malalt.

—No, ni 'n tinch cap necessitat. ¿Per què tinch de
pensar ab ella? Bè prou que pensaré ella ab mi!

—Noya, deya un moribundo á la seva dona ¿sabs
qué haurias de fer? Empolainarte lo millor que pogues-
ses. Fesme aquest favor, vesteixte 'l millor traje...
pósat las millors joyas...

—Estant tú d' aquesta manera ¿vols que tinga hu-
mor de vestirme y adornarme?

—Per aixó mateix... Sento que s' acosta la mort, y
tal vegada veiente bèn posada, s' enamori de tú y se
t' enduga, deixantme á mi tranquil.

En la porta d' un teatro:
—Escolti, pregunta un treballador al porter. ¿Los
que van á bras han de pagar entrada?

—No, respón lo porter, creyent que 's tracta de una
criatura.

—Puja, noya, puja, diu l' obrer, carregantse la dona
al bras, y passa de llarch, ab una entrada no més, en-
tre las riallas de tothem.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NUMERO.

1. XARADA.—*Ras-pe-ta.*
2. ANAGRAMA.—*Cellas-Llesca Secall.*
3. MUDANSA.—*Vendrell-Ventrell.*
4. ROMBO.—

S
R A P
R I B O T
S A B A D E L L
P O D A R
T E R
L L

5. GEROGLIFICH.—*Per Asturians, Asturias.*
Han endevinat totas las soluciones los ciudatans Mi-
quetas, Un Sarralench, N. Amor y Pepet de Fusta.—
N' han endevinadas 4. J. M. Bernis, M. Cornellas y
M. de C.—3, J. Alfarrás y Un aficionat.—Y i no més,
Un de fora.

XARADA.

Una lletra es ma primera,
una fruyta prima-dos,
y un animallet odiós
es la segona y tercera.

La quinta-quarta n' empunya
al istiu lo segador,
y es lo mèu Total, lector
un poble de Catalunya.

J. BONELL.

ANAGRAMA.

La total del mèu carrer
tè un gat molt tot pèl janer.
Pero aixó si, s' ha de di
qu' es més total que un carli.

PEPITO ITALIA.

TRENCA-CLOSCAS.

PAU ICULC RIU SOTA DE LA FINESTRA.
Combinar ab aquestas llettras lo nom de un senyor
molt conegut á Barcelona.

A. AD. LLEG.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	—Nom de dona.
1	4	5	6	5	4	8	9	—Carrer de Barcelona.	
9	2	7	9	6	9	4	—Població catalana.		
2	5	3	6	3	4	—Nom de dona.			
8	4	5	6	5	—	—	—		
2	3	2	9	—	—	—	—		
9	6	9	—	—	—	—	—		
2	9	—	—	—	—	—	—		
5	—	—	—	—	—	—	—		

J. FERNANI.

GEROGLIFICH.

SENTIT SENTIT
SENTIT
sentit sentit

TNN

LI x x

ONI

ARAM B. LL.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Lledarp, J. Bolta, Ll. Coste, Picó Petit, R. Suñé y B.,
R. R. R. (Cornella), Pepet Xinela, J. Eroles, N. Bas, S., B. R. Vidre-
ras. Un cor migre, J. V. Bacallane, Camilo Kleks, J. M. Bernis,
Pepet de Fusta, Un Vilafranqui, Nihilista del Centre, M. Rafols, Un
S., Pau Mapbla, A. Cirera, A. Bofarull y P., J. J., Un monument,
A. T. Taberné, A. Palleja, B. Mons, Un de la R., Ricardo Roura, A.
Tolra, M. G., C. Carbonell, Pan y Toros, Ll. del Masnou, J. Prats
Nayach, J. Sauri, P. Narrisalesa, y G. Arzumle: *Lo que 'ns en-
via aquesta semana no fa per casa.*

Ciudadans Joanet P. de R., Morros, N. Amor, J. Staramsa, Mandar-
in, Manya del Vapor Vell, J. Conte Lacoste, Un de fora, C. Salamé,
Soci del Vallesá, Angel Garcia, Poblet de l' Esplugu, R. T. Diplo-
matic, S. U. S. T., M. de M. de R., Miko-Miko, P. O. Burdegas,
Xicot com cal, A. Rodella, J. Pujol y Comas, Cap de trons, Eudalt
Sala, Francisco Cabré, B. Durán, Ceniella, Xanxas de la Guardiola,
Un de la Vall d' Aran, Pessa de Roure, Ramon J. y B., Jo y Tu, S.
Font: *Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

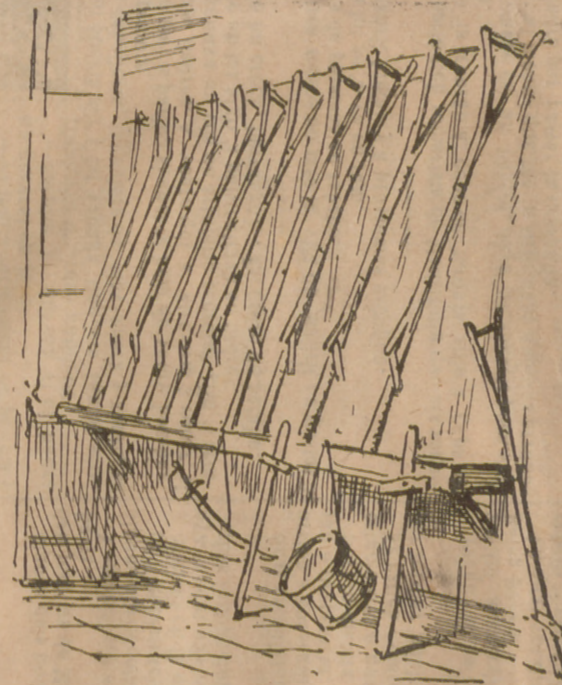
J. Llimoner. No podem aprofitar més que un epigrama.—Cristófol
Crispin: Està bé.—J. Baucells Prat: Idem.—J. C. «Gualba»: No he
entenem prou bé.—A. Rossell: Si la correcció mètrica estigués a la
altura de la idea, aniria bé.—Arnau: Lo articlel s' ha de refundir.—
Maltas Laporta: Aprofitarem alguna cosa.—Sir Byron: Va bé.—Sa-
bateret del Poble Sec: Haura d' arreglarse.—Perico Matalassé:
Molt bé.—R. C. y P.: L' idea es bona; la forma no tant.—Pepet del
Carril: No té més pero que l' última estrofa: aquells punts s' aspen-
sien no van.—Enrich Xarau: Mirarem de complaurel.—S. Ust: Està
bé.—S. U. «Barcelona»: Dels assumptos massa personals no podem
parlarne.—Ciudadans Barrina, «Granollers»; J. A. «Prades»; F. C.
de B. «Malgrat»; J. P. «Gracia» y R. A. R. «Agramunt»: Quedan
complausents.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

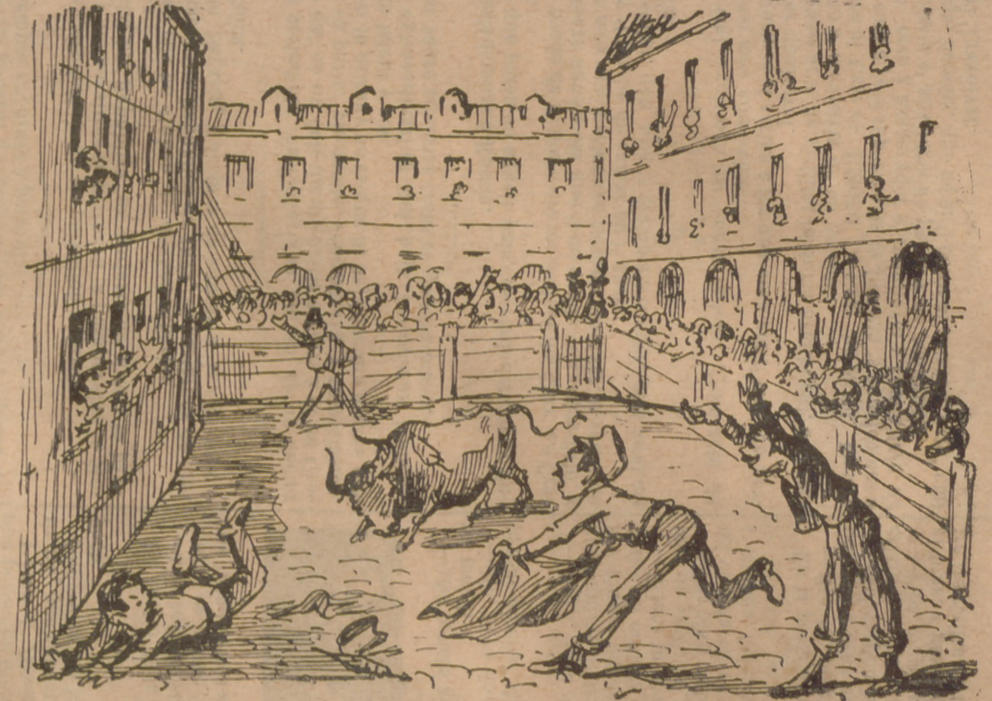
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

Comensaria per canviarlos l' uniforme.

Y sobre tot, l' armament.

Faria que cada dia hi hagués diversions als patis dels quartels.

Y que 'ls que no fossen aficionats als toros, estiguessen ben entretinguts.

Y per menjar, *toro a la doba* a tot pasto.

Procuraria sobre tot no donarlos cap mal trago.

Y si ni ab tot aixó 'ls tenia contents, per matar ambicions nombraria a tothom capitá general.